

Петя Дубарова

Да съм слънчево момиче

В дланите ми каца слънцето червено –
добро и светло, като гълъб ален,
то сгушва се усмихнато във мене
и пулсът ми запява в миг запален.

Аз искам слънце цял живот да имам
и дланите ми винаги да парят;
да нося дъх на слънце негасимо
и буйно да горя, да не догарям.

И хората да гледат мен засмени,
да казват „Тя е слънчево момиче,
във вените ѝ слънчево червени
дъхът на слънцето с кръвта ѝ тича.“

Аз искам, щом издъхна уморена,
то – слънцето – със мен да не изстине,
а светло като мойта кръв червена
да блесне над земи и над градини.

Да литне между хората щастливи,
за себе си и мен да им разказва
и аз ще бъда жива, вечно жива,
защото мойто слънце няма да залязва.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6054>]